

1. GÖRÜNMEZ

Nefes Al...

Yutkunduğumda boğazımda hissettiğim yumru, gözlerimden yaşların akmasına neden oldu. Gücsüzlüğüme öfkelenerek yanaklarımdan süzülen yaşları elimin tersiyle çabucak sildim. Daha fazla düşünemezdim, yoksa gözyaşlarına boğulacaktım.

Sözde benim olan ama aslında bana ait hiçbir iz taşımayan odanın içinde gezdirdim bakışlarımı. Karşımdaki duvarın önünde elden düşme bir masa ve onunla pek de uyumlu olmayan eski bir sandalye, yıllar yılı farklı pek çok ev görmüş üç raflı bir kitaplıkla yan yana duruyordu. Duvarlarda hiç resim yoktu. Buraya gelmeden önce kim olduğuma dair en ufak bir ize bile rastlanmıyordu. Yalnızca bir sığınaktı bu oda benim için; acıdan, kötü bakışlardan ve iğneleyici sözlerden kaçıp saklanabileceğim bir sığınak.

Neden buradaydım? Cevabı biliyordum. Tercihen değil, mecburen buradaydım. Gidecek başka bir yerim yoktu ve onlar da bana sırtlarını dönemediler. Ne de olsa sahip olduğum tek ailemdi; ancak bundan dolayı onlara minnettar olamıyordum.

Yatağımda doğruldum ve kendimi ev ödevime vermeye zorladım. Trigonometri kitabıma uzanıyordum ki ani bir acıyla irkildim. Bedenimdeki yaraların şimdiden bu kadar acıdığına inanamıyordum. Harika! Demek bu hafta da uzun kollularla dolaşacaktım.

Omzumda sızlayan ağrı, o dehşet verici anları gözlerimin önüne getirdi. Çenemi sıkıp dişlerimi kenetlememe yol açan, içimde yükselmekte olan öfkeyi hissettim yeniden. Derin bir nefes aldım ve hiçliğin o donuk varlığının beni sarmalamasına müsaade ettim. Bu düşünceleri kafamdan atmak zorundaydım. O yüzden ödevlerime yoğunlaşmaya çalıştım.

Hafifçe çalınan kapı ile uyandım. Dirseklerimin üzerinde kalkarak kararmakta olan odanın içinde etrafı görmeye çalıştım. Yaklaşık bir saattir uyuyor olmalıydım; fakat uykuya nasıl daldığımı bile hatırlamıyordum.

“Evet,” diye yanıtladım zar zor duyulan sesimle.

Kapım yavaşça açılırken ihtiyatlı, ürkek bir ses, “Emma?” diye seslendi.

“Gelebilirsin Jack,” dedim. Yerle bir edilmiş özgüvenime rağmen, samimi bir tonda konuşmaya gayret ediyordum.

Bir eli kapı kolunu sımsıkı kavramışken, o hizadan çok da yüksekte olmayan başı göründü kapı aralığından. Kocaman açılmış kahverengi gözleri, benimkilerle buluşuncaya dek odada dolaştı. Korkulacak bir şeyle karşılaşmaktan tedirgin olduğu belliydi. Beni görünce rahatlayarak gülümsedi. Altı yaşında olmasına rağmen oldukça olgun bir çocuktu.

“Akşam yemeği hazır,” dedi önüne bakarak.

Bana bu mesajı iletmekle görevlendirilmiş olmaktan pek hoşnut olmadığını anladım.

“Peki, birazdan geliyorum.”

Jack’e her şeyin yolunda olduğunu göstermek için gülümsemeye çalıştım. O da diğer odadan gelen seslere doğru yürümeye başladı. Bir yanda Leyla’nın heyecan dolu sesi, bir yanda da masaya yerleştirilen tabak ve kâselerin gürültüsü eşliğinde koridorda ilerlemeye başladım.

Bu tabloyu gören biri, hâlinden memnun tipik bir Amerikan ailesinin akşam yemeğine oturmak üzere olduğunu düşündü.

Ancak ben adımımı odamdan dışarı atar atmaz bu tablo değişti. Hava, varlığını çarpıcı bir şekilde hatırlatırcasına ağır-laşmış, tablonun ahengi bir anda bozulmuştu. Derin bir nefes daha çektim içime ve kendimi bunu da atlabileceğime inandırmaya çalıştım. *Yalnızca diğer akşamlar gibi bir akşamdı bu da değil mi?* Ama zaten sorun da buydu ya...

Koridorda ağır adımlarla ilerledim ve ışığı yanan yemek odasına ulaştım. Tam eşiğe adımımı atmıştım ki, midem bulanmaya başladı.

Bakışlarım, olacakları önceden biliyormuş gibi titreyen ellerime gitti. Fakat odaya girdiğimde fark edilmediğimi görünce rahatladım.

Tam o anda bana doğru hızla koşarken, "Emma!" diye haykırdı Leyla. Eğildim ve kollarımı açıp kucağıma atlamasını bekledim. Sımsıkı sarılmıştı boynuma. Ağrıyı hissettiğimde nefesim kesildi ve hafifçe inledim.

"Resmimi gördün mü?" diye sordu, pembe ve sarı tonlardan oluşan karmaşık çizgilerin gururu ve heyecanıyla. Bense arkamdaki kızgın bakışı hissedebiliyordum. Eğer bir bıçak olsaydı çoktan o anda ölüp gitmiştim.

O sırada Jack'in, "Anne, Tiranozorrex'in resmini gördün mü?" diye sorduğunu işittim. Dikkati üzerimden çekmeye çalışıyordu.

"Harika hayatım," diye yanıtladı Carol, dikkatini oğluna vererek.

Neşe dolu kahverengi gözlerinin içine bakarak "Çok güzel olmuş," dedim Leyla'ya. "Hadi şimdi geçip yemeğe oturalım, olur mu?"

"Olur," dedi, yaptığı şefkat dolu hareketin yemek masasında gerginliğe yol açtığından habersizce. Ama nasıl bilebilirdi ki? Daha dört yaşındaydı ve ben onun taparcasına sevdiği büyük kuzeniydim. O da benim bu karanlık evdeki güneşimdi. Bana duyduğu sevginin yol açtığı acılardan asla onu sorumlu

tutamazdım. Zamanla masada sohbet koyulaşınca ben de yenisinden 'görünmez' oldum.

Herkese yemek servisi yapılmasını bekledikten sonra tavuk, bezelye ve patatesten oluşan yemeğimi yemeye başladım. Hareketlerimin yakından izlendiğinin farkındaydım, bu yüzden dikkatimi tabağıma verdim.

Bana verilenlerin açlığını bastırmaya yetmeyeceğini biliyordum, fakat daha fazlasını istemeye de cesaretim yoktu.

Uzun uzun işteki gününü anlatmaya başladı Carol. Sesi tüm vücudumu deliyor, midemi bulandırıyor. George her zamanki gibi onu onaylamaya çalışarak rahatlatıcı yorumlar yapıyordu. Benimse masada aldığım tek onay sofradan kalkmak için izin istediğimde verilmişti.

George, o tuhaf bakışlarını masanın karşısına çevirip isteğimi umursamaz bir alaycılıkla kabul etmişti.

Kendi tabağı, çoktan televizyon izlemeye geçmiş Jack ve Leyla'nınkilerle birlikte topladım. Her akşam yaptığım gibi, tabaklardaki yemek artıklarını temizleyip bulaşıkları makineye dizmeye ve George'un yemeği hazırlamak için kullandığı tencere ve tavaları temizlemeye geçtim. Ancak herkes oturma odasına geçtikten sonra içeri dönüp masanın geri kalanını toplamıştım. Bulaşıkları yıkayıp çöpü çıkardıktan ve yerleri de sildikten sonra kendi odama dönebilecektim.

Oturma odasının önünden geçerken televizyonun sesiyle birlikte çocukların gülüşmelerini işittim. Her zamanki gibi yine kimseye fark ettirmeden odama ulaştım.

iPod'umun kulaklığını takıp yatağa uzandım. Zihnimde başka hiçbir düşünceye yer vermemek için müziğin sesini sonuna kadar açmıştım. Yarın okuldan sonra bir maçım olduğu için geç kalacak ve bu muhteşem aile yemeğimizi kaçıracaktım. Derin bir nefes alıp gözlerimi kapadım. Yarın başka bir gündü. Tüm bunları geride bırakmaya bir gün daha yakındım.

Bir anlığına omzumun ağrısını unutarak soluma döndüm.

Duyduğum acı bana geride bırakmakta olduğum şeyi hatırlattı yeniden. Işığı söndürdüm ve müziğin beni uykuya taşımasına izin verdim.

~~~~~

Elimde ufak bir valiz, omzumda da sırt çantası evden çıkarırken mutfaktan bir gofret kaptım. Leyla'nın gözleri beni gördüğünde birden sevinçle büyüdü. Bense odanın karşı tarafından gelen o delici bakışları görmezden gelmeye çalışarak gidip kuzenimin alınına bir öpücük kondurdum.

Jack, Leyla'nın yanında oturmuş mısır gevreğini yiyordu. Başını kaldırıp da yüzüme bile bakmadan bana bir kâğıt parçası uzattı.

Kâğıtta, beceriksizce çizilmiş siyah bir futbol topunun yanında mor pastel boyayla "İyi şanslar!" yazıyordu.

Jack, tam o anda yüz ifademi görebilmek için hızlıca bana baktı. Ben de Carol aramızdaki bu iletişimi fark etmesin diye tedirgin bir gülümsemeye karşılık verebildim. Sonra, "Görüşürüz," diyerek kapıya yöneldim.

Henüz kapıya varmıştım ki, Carol'ın bileğimi kavrayan soğuk eli ile irkildim.

"Bırak onu!"

Arkama döndüm. Ateş püsküren bakışlarına şahit olmalarını diye sırtını çocuklara dönmüştü.

"İhtiyaç listende bunu belirtmemiştin. Yani ben onu senin için almadım, bırak onu!" dedi ve elini uzattı.

Elimdeki gofreti avucuna bıraktığımda bileklerimi kavrayan o ezici baskıdan nihayet kurtulmuşum.

"Özür dilerim," diye fısıldadım güçlkle ve daha fazla şey için özür dilemem gerekmeden evvel hızlıca evden çıktım.

Üstü açık kırmızı spor arabasına bindiğim sırada yüksek sesle çalan radyonun sesini kısarak "Pekâlâ, anlat bakalım,"

dedi Sara merakla, "Eve gittiğinde ne oldu?"

"Efendim?" diye karşılık verdim, bir yandan da sızlayan bileğimi ovuyordum.

"Dün gece, eve gittiğinde..." diye üsteledi sabırsızca.

Dün antrenman dönüşünde karşılaştığım sahneyi hafifletmeye çalışarak "Önemli bir şey olmadı, sadece her zamanki bağrış çağrış," diye geçiştirdim.

Morarmış kolumu ovalarken daha fazlasını açıklamamaya karar vermiştim. Sara'yı ne kadar çok sevsem ve benim için her şeyi yapabileceğini bilsem de yine de onun bilmesini istemediğim bazı şeyler vardı.

"Yalnızca bağrış çağrış, öyle mi?"

Bu söylediğime tam anlamıyla inanmadığı belliydi. Evet, çok iyi bir yalancı sayılmam ama sanırım yeterince ikna ediciydim.

Onun dokunuşuyla hâlâ titreyen ellerimi birleştirdim ve "Evet," diye mırıldandım.

Gözlerimi yol kenarında akıp giden kocaman evlere ve bakımlı bahçeleri ile bölünen sıra sıra ağaçlara çevirdim. Kızaran yüzümde o serin eylül ayının esintisini hissedebiliyordum.

"Şansın varmış o zaman," dedi.

İtiraf etmemi bekleyerek bana baktığını fark edebiliyordum.

Bir süre sonra da daha fazla konuşmayacağımı anlayınca, müziğin sesini açtı ve bağırıp kafa sallayarak radyoda çalan İngiliz punk grubuna eşlik etmeye başladı.

Okulun otoparkına girdiğimizde, her zamanki gibi öğrencilerin meraklı, öğretmenlerin ise yargılayan bakışlarını üzerimize çekmiştik. Sara, tüm bu bakışlardan habersizdi ya da en azından öyle davranıyordu. Bense görmezden geliyordum, çünkü gerçekten bunları umursayacak durumda değildim.

Sırt çantamı sol omzuma takıp Sara ile birlikte otoparktan çıktım. Otoparkın etrafındakiler ona el sallarken, yüzü çekici bir gülümsemeye aydınlanıyordu. Bense zar zor fark ediliyordum ama bu durumdan hiç de şikâyetçi değildim. Sırtında dal-

ga dalga savrulan o parlak ve görkemli saçlarıyla, Sara'nın etkiyeciliğinin yanında gölgede kalmak gerçekten de çok kolaydı.

O, her liseli genç erkeğin –hatta eminim bazı erkek öğretmenlerin bile– düşlerini süslüyordu. Şaşırtıcı derecede çekiciydi ve manken gibi kusursuz ve kıvrımlı bir vücuda sahipti. Ama onda asıl sevdiğim, tamamen içten ve gerçek oluşuydu. Belki okulda en çok arzulanan kızdı ama bu durum onun davranışlarını hiç etkilemiyordu.

Üçüncü sınıfların koridorunda o dipdiri hâli ile yürürken, yanından geçtiğimiz hemen herkes, “Günaydın Sara,” diyordu. O ise bu selamlamalara, bazen yüzünde bir gülümseme, bazen de aynı şekilde bir “Günaydın” ile karşılık veriyordu.

Arada bana selam verenler de çıkmıştı elbette. Ben de kısa bir bakış atıp başımla selamlıyordum onları.

Beni ciddiye almalarının tek sebebinin Sara olduğunun farkındaydım. Onun gölgesinde koridorda sessizce ilerlerken aslında hiç fark edilmemeyi diledim.

Bitişik dolaplarımızdan ilk dersin kitaplarını aldığım sırada, “Sanırım Jason sonunda varlığını fark etmeye başladı,” dedi Sara.

Bir mucize sonucu aynı sınıfa düşmüştük ve bu sayede bir-birimizden hiç ayrılmıyorduk. Yani en azından ilk dersten sonra ben İleri İngilizce o da Matematik II dersi için ayrı sınıflara gidene kadar.

“Emin ol herkes varlığının farkında Sara,” dedim çarpık bir gülümsemeyle. *Hatta bazıları gereğinden fazla farkında,* diye düşündüm gülmek için kendimi tutarak.

“Onunla durum farklı. Bana neredeyse hiç bakmıyor; yanında otursam bile. Bu çok sinir bozucu.” Dolabına yaslandı. Sonra birden dönüp “Erkeklerin seni de fark ettiğini biliyorsun,” dedi ve daha önce yaptığım vurguyu taklit ederek ekledi: “Ama sen onların farkına varacak kadar başını kitaplarından kaldırmıyorsun.”

Yüzüm birden kızardı ve sorgulayan gözlerle ona baktım.

“Sen neden bahsediyorsun?” dedim. “Onlar sadece senin yanında olduğum için bana bakıyorlar.”

Sara, inci beyazı dişlerini ortaya çıkaracak bir kahkaha attı.

“Hiçbir şeyin farkında değilsin, değil mi?” dedi. Hâlâ şaşkınlıkla gülümsüyordu.

“Yeter! Hem zaten bunların hiçbir önemi yok,” diye cevapladım ilgisizce. Ama yüzüm hâlâ yanıyordu.

“Jason konusunda ne yapacaksın?” diye sordum.

Sara, elinde tuttuğu kitapları göğsüne bastırarak mavi gözlerini tavana dikti ve düşüncelere dalarak derin bir iç çekti. Dudaklarında hafif bir gülümsemeye sebep olan daldığı düşünceleri içinden, “Henüz bilmiyorum,” diye cevapladı.

O sırada Jason’ın arkaya taranmış sarı saçlarını, delici mavi bakışlarını ve baş döndürücü gülüşünü hayal etmekte olduğu çok açıktı.

Okul takımının oyun kurucusu ve kaptanıydı Jason. Bundan daha *klişe* bir birliktelik olabilir miydi?

“Ne demek istiyorsun? Senin her zaman bir planın vardır.”

“Bu seferki farklı. Bana bakmıyor bile. Daha tedbirli olmak zorundayım.”

“Sonunda seni fark ettiğini söylemiştin ama?” diye sordum, kafam karışmış bir hâlde.

Sara kafasını bana çevirdi. Gözleri, artık yavaş yavaş geri dönmekte olduğu o yerden dolayı hâlâ ışıldıyordu, ama gülümsemesi silinmişti.

“Aslında pek anlamıyorum. Dün işletme dersinde bilerek yanına oturdum ve bana, ‘Merhaba,’ dedi; ama hepsi bu kadar. Yani, var olduğumun farkında.”

Sesindeki öfkeyle karışık bıkkınlığı fark edebiliyordum.

“Eminim başka bir yol bulursun. Ama kim bilir, belki de eşcinseldir,” diyerek sırttım.

“Emma!” diye haykırdı Sara. Gözleri sinirden kocaman ol-

muştı. Sağ koluma bir yumruk indirdi. Onun zararsız darbesiyle omzumdaki sızının geri geldiğini fark etmemesini umarak dişlerimi sıkıp zoraki bir gülümseme yerleştirdim yüzüme.

“Böyle konuşma. Şakası bile çok kötü, yani en azından benim için.”

“Kevin Bartlett için değil ama” diyerek bir kahkaha attım. O ise surat asmaya devam ediyordu.

Sara’yı bu oğlan yüzünden böyle kafası karışık görmek hem çok eğlenceli hem de komikti. İnsanlarla arası hep iyi olmuştu. Neredeyse her zaman, her şey onun lehine sonuçlanırdı –özellikle de erkeklerle olan ilişkilerinde. Kimi ikna etmeye çalıştığının hiçbir önemi yoktu. İsteddiği şeyleri öyle hoş bir şekilde sokardı ki, sonunda karşısındaki de isteyerek ona boyun eğdi.

Fakat Jason Stark konusunda apaçık bocalıyordu. Sara’nın bu yanına daha önce hiç şahit olmamıştım. Bunun, onun için yepyeni bir deneyim olduğunu biliyor ve bir sonraki adımında ne yapacağını merak ediyordum.

Sara’ya bundan daha büyük zorluklar yaşatanlar belki de sadece amcam George ve yengem Carol’dı. Bunun kendisiyle ilgili olmadığını söylememe rağmen, sözlerim onu sadece, George ve Carol’ın kalbini kazanmak için daha da heveslendirmeye yaradı. Bu şekilde benim kişisel cehennemimi biraz olsun yaşanılabilir kılmayı umuyordu.

İlk dersten sonra ayrıldık. Ben İleri İngilizce dersine girdim ve her zamanki gibi arka sıralardan birine oturdum. Bayan Abbott sınıfa girdi ve teslim ettiğimiz son ödevleri dağıtarak derse başladı.

Sonra sırama yaklaşarak sıcak bir gülümseme ile selamladı beni. Ödev kâğıdımı verirken, “Epey derinlikli bir çalışma olmuş Emma,” diyerek övmeyi de ihmal etmedi.

Gözlerim gözleri ile buluştuğunda alelacele ve biraz da tuhaf bir gülümseme oluştu yüzümde. “Teşekkür ederim,” diye-

bildim sadece.

Kâğıdın en üstünde kırmızı kalemle yazılmış bir 'A' vardı. Ek olarak kenarlarına da olumlu yorumlar yazılmıştı. Bu, hem benim hem de sınıftakilerin beklediği bir durumdu aslında.

Öğrencilerin çoğu, yanındaki arkadaşının aldığı notu öğrenmek için eğiliyor, kendisinininkiyle karşılaştırmaya çalışıyordu. Benim kâğıdıma bakan olmadı. Ödevi alıp klasörümün içine yerleştirdim.

Notlarımdan ya da diğer öğrencilerin yüksek puanlarıyla ilgili düşüncelerinden utanç duymuyordum. Çünkü bunu hak ettiğimi ve o notların bir gün gelip beni kurtaracağını biliyordum. Sara da dâhil hiç kimsenin anlamadığı şey şuydu: Umurumda olan tek şey, amcam ve yengemin evinden ayrılıp üniversiteye gideceğim zamana kadar saymak zorunda olduğum günlerdi. Bu yüzden sınıftaki en yüksek notları aldığım da arkamdan fısıldaşmalarına katlanmam gerekiyorsa evet buna katlanırdım. Başarılı olamadığımda beni kurtarmak için orada olmayacaklardı, o yüzden dedikodulara ya da tipik ergen saçmalıklarına girmeme hiç gerek yoktu.

Beni bir lise deneyimine yaklaştıracak en önemli şey Sara'ydı ve onun sayesinde bu deneyim oldukça eğlenceli bir hâl alıyordu. Çoğu kişi tarafından seviliyor, pek çoğu tarafından kıskanılıyordu ve herhangi bir erkeği sadece bir gülümsemeyle baştan çıkartabiliyordu. Benim için en değerli olan şey ise ona sonuna kadar güvenebilecek olmamdı. Her gece beni evde bekleyen o bilinmezliği düşününce bu çok büyük bir şeydi.

Öğle tatili öncesi dolaplarımızın önünde buluştüğümüzda, "Nasıl gidiyor?" diye sordu Sara.

"Pek değişik bir durum yok. Sen ne yaptın? İşletme dersinde Jason'la aranızda bir şey oldu mu?"

Bu, Sara'nın öğle tatilinden önceki son dersiydi; böylece gazetecilik dersi başlayana kadar anlatacağı yeterli malzeme oluyordu.

“Keşke!” diye cevap verdi sıkıntı içinde. “Hiçbir şey olmadı. Çok sinir bozucu! Çok fazla üzerine gitmiyorum belki ama onunla ilgilendiğimi belli edecek kadar da açık sinyaller gönderiyorum.”

“Onun ilgisini çekecek özelliklere sahip değilsin ki,” diye sırtarak dalga geçtim.

“Keser misin şunu, Emma!” dedi, bana sert bir bakış fırlatarak. “Sanırım daha açık olmam gerekecek. Söyleyebileceği en kötü şey—”

“Ben eşcinselim’ olabilir,” diyerek sözünü kestim ve tekrar gülmeye başladım.

“Sen istediğin kadar dalga geç, ama ben bu Jason Stark’ı benimle çıkmaya ikna edeceğim.”

“Bunu başaracağını biliyorum,” diyerek onayladım onu. Yüzümde hâlâ bir gülümseme vardı.

Yemek vakti geldiğinde, yazın çalışarak kazandığım paradan bana verilen haftalık harçlıkla öğle yemeğimi aldım. Para benimdi ama onu doğrudan kullanmama kesinlikle izin verilmiyordu. Bu da önümüzdeki 673 gün daha katlanmam gereken saçma kurallardan biriydi işte.

Yaz ayının belki de son güneşli günlerini fırsat bilerek öğle yemeğini bahçedeki piknik masalarında yemeye karar verdik. Kuzeydoğu Amerika’da sonbahar havasının ne olacağı çok belli olmazdı. Bir gün dondurucu soğuklar yaşanırken, ertesi gün kısa kollu bluzlarla dolaşabilirdiniz. Ama kış bir geldi mi, bitmek bilmezdi.

Diğer öğrencilerin çoğu yakıcı güneşin tadını çıkarmak için kıyafetlerini çıkarıp atarken, ben sadece bluzumun kollarını yukarı kıvrımakla yetinmiştim. Diğerlerinin aksine, kıyafet tercihlerim havanın sıcak ya da soğuk olmasına göre değil kollarımda iyileşmekte olan çürüklerin rengine göre belirleniyordu.

“Saçına ne yaptın bugün? Güzel görünüyor, her zamankinden daha düz. Çok şık.”

Elimizde yemeklerle dışarı çıkarken yan gözle Sara'ya baktım. Saçımın atkuyruğu olmasının tek sebebi, bu sabah duşta daha saçımdaki kremi durulayamadan bana verilen beş dakikanın dolmuş olması ve bunun üzerine suyun kapanmasıydı.

"Neden bahsediyorsun sen?" diye sordum kuşkuyla.

"Unut gitsin. Asla iltifat kabul etmeyi beceremeyeceksin zaten."

Konuyu değiştirerek "Yarın akşamki futbol maçına gelebilecek misin peki?" diye sordu.

Kaşlarımı kaldırıp ona baktım ve elmamdan bir ısırık aldım.

Cevabı belli olan bu soruyu yanıtlamayacağımı anlayan Sara gazozunu aldı ve kutuyu dudaklarına götürdüğü sırada aniden durdu.

"Neden bana işkence ediyor?" diye fısıldadı. Gözleri arkamdaki bir noktaya dalmıştı. Yavaşça elindeki kutuyu indirdi.

Onun böylesine ilgisini çeken şeyi görmek için ben de arkamı döndüm. Jason Stark ve son sınıflardan bir arkadaşı, tişörtlerini çıkarıp pantolonlarının arkasına sıkıştırmış, birlikte top oynuyorlardı. Nasıl ilgi çektiği gün gibi ortadaydı. Sara arkamda iç çekerken bir dakika kadar onu izledim. İşin tuhafı, Jason'ın, tüm kızların kendisini görünce ağızlarının sulanmasına kayıtsız kalışıydı. İlginç.

"Sara, belki de ne kadar çok arzulanan biri olduğunun farkında değildir," diye gözlemimi açıkladım. "Bunu hiç düşündün mü?"

"Nasıl farkında olmaz?" diye sorguladı şüpheyle.

"O bir erkek," dedim iç çekerek. "Holly Martin ile çıktığı iki yılı saymazsak, onu başka biriyle çıkarken gördün mü hiç? Bizim onun bir tanrı olduğunu düşünüyor olmamız, onun da kendini aynı şekilde gördüğü anlamına gelmez ki."

Uzun boyuna, belirgin kaslarına ve cezbeden gülüşüne baktık bir süre. Ben bile onun o yanık teninin kıvrımlarında kaybolmaktan kendimi alamamıştım. Sadece derslere odaklanmış

olmam ölü olduğum anlamına gelmiyordu. Hâlâ bazı şeylerin farkına varıyordum. Yani... bazen.

“Haklı olabilirsin,” dedi yüzünde kurnaz bir gülümsemeyle.

“İkiniz inanılmaz derecede güzel bir çift olurdunuz,” diye iç çektim.

“Em, yarın benimle maça gelmek zorundasın!” diye yalvardı Sara çaresizce.

Omuzlarımı silktim. Bu bana bağlı bir şey değildi ki. Kendi sosyal hayatım üzerinde herhangi bir kontrolüm yoktu, daha doğrusu böyle bir hayatım da yoktu. Kendimi üniversiteye saklıyordum. Bir lise hayatı yaşamıyor değildim elbette. Yalnızca tarzım farklıydı. Üç farklı spor dalında okul takımında yer alıyor, okul gazetesinin editörlüğünü yapıyor, yıllık komitesinde çalışıyor ve bunların dışında sanat ve Fransızca kulübüne katılıyordum. Bunlar da beni okul dışında –hatta bazen maç ya da yetiştirmem gereken bir makalenin olduğu günlerde de– oyalamaya yetiyordu.

Üniversitede burs alabilmek için mükemmel bir ortalamaya sahip olmam gerekiyordu. Üzerinde kontrol sahibi olduğumu hissettiğim tek şey buydu ve açıkçası bu benim için bir kaçış planından ziyade daha çok bir ‘hayatta kalma’ stratejisiydi.

2. İLK İZLENİM

Sara ile gazetecilik dersinin olduğu sınıfa doğru ilerlerken, üzerinde hâlâ öğle tatilinin etkisini taşıdığını görebiliyordum. Büyülenmiş gibi görünüyordu. Aslına bakılırsa biraz ürkütücüydü bu. Kendine gelmesini umarak sessizce yanında yürümeye devam ettim.

Sınıfa girer girmez doğruca en geniş ekranlı bilgisayara yöneldim ve Wesley Lisesi Gazetesi'nin son taslağını açtım. Ekrandakilere öylesine odaklanmışım ki, insanlar yerlerine geçerken sandalyelerle çıkardıkları gürültüler ve tüm o konuşmalar yavaş yavaş uzaklaşarak duyulmaz oldu benim için. Sabah dağıtımına hazır olabilmesi için baskıyı ders bitiminden önce matbaaya göndermek zorundaydım.

Bir süre sonra, belli belirsiz, Bayan Holt'un gelecek hafta yayınlanacak makale için verilen ödevleri gözden geçirmek için sınıfın dikkatini toplamaya çalışan sesini duydum. Konuşmaları duymamaya çalışarak gazetenin formatını incelemeye, makalelere yer açmak için reklamların yerlerini değiştirmeye ve ilgili makaleler için uygun fotoğrafları eklemeye koyuldum.

“Gelecek haftanın gazetesinde yayınlanacak yeni bir makale seçmek için çok mu geç?” dedi bir ses.

İşte bu ses dikkatimi çekmişti. Tanımadığım bir sestti. Sesin sahibi olan çocuk tereddütsüz ve kendinden emindi. Gözlerim, önümdeki bilgisayar ekranındaydı ama aslında ekranda ne olduğunu görmüyor, öylece bekliyordum. Tüm sınıf da benimle

birlikte sükûnet içinde bekliyordu. Bayan Holt, onu devam etmesi için destekledi.

“Gençlerin kendileri hakkındaki düşünceleri ve kusurlarını kabullenip kabullenemedikleri ile ilgili bir makale yazmak istiyordum. Öğrencilerle röportaj yapıp bir anket çalışması vasıtasıyla vücutlarının hangi kısımlarından utandıklarını öğrenmek istiyordum.” Böylesine tartışmalı bir konuyu düşünebilecek kişinin kim olduğunu görmek için sandalyemi çevirdim. “Bu makale, sahip olunan sosyal mevkilere rağmen herkesin kendine güveninin zayıf olduğu bir alan olabileceğini ortaya çıkarabilirdi.” Dikkatimi çektiğini fark etmiş olmalı ki, açıklamasını yaparken şöyle bir baktı bana. Diğer bazı öğrenciler de bilgisayardaki çalışmamı bıraktığını fark etmiş, düşünceli ifademin anlamını çözmeye çalışarak beni izliyordu.

Sesin sahibi, daha önce hiç görmediğim bir çocuktur. Konuşmasını bitirdiği sırada ben de talep ettiği şeyden rahatsız olmuştum. Nasıl olur da belirgin şekilde kusursuz olan biri, duygusal açıdan savunmasız öğrencilerin, kendilerinin sevmedikleri taraflarını açıklamaları için onlarla röportaj yapmanın uygun olduğunu düşünebilirdi? Kendilerine bile itiraf edemedikleri güvensizliklerini onlara söyletmek... Hem kim, utanç verici beyaz saçları hakkında açık açık konuşmayı; ya da göğüslerinin küçüklüğünü kabul etmeyi; ya da on yaşındaki bir çocuğun kas yapısına sahip olduğunu söylemeyi isterdi ki? Bu çok zalimceydi. Düşündükçe daha da rahatsız edici geliyordu insana. Sahi, kimdi bu çocuk?

Üzerinde, vücuduna mükemmel şekilde oturan bir kot pantolon vardı. Pantolonun üzerine bırakılmış mavi yakalı gömleği ile arka sıralardan birinde oturuyordu. Gömleğin kolları yukarı kıvrılmış, yakasının düğmelerinden birkaçı pürüzsüz tenini ve düzgün kaslarını belli edecek şekilde açık bırakılmıştı.

Gömleğinin rengi, dinleyicileriyle arasında bir bağ kurmak için sınıfta gezdirdiği o delici mavi gözleri ile uyum içindeydi.

Sınıftaki herkesin gözünün kendi üzerinde olmasına rağmen oldukça rahat görünüyordu. Büyük ihtimalle insanların kendisini ciddiye alacağını bekliyordu.

Onunla ilgili tam olarak çözemediğim başka bir şey daha vardı; bizden biraz büyük gibi duruyordu. Ya üçüncü ya da dördüncü sınıf olmalıydı. Genç bir yüzü, elmacık kemiklerine doğru genişleyen keskin bir çenesi vardı ve bu da kaşlarını, düzgün burnunu ve mükemmel belirgin dudaklarını daha da ortaya çıkarıyordu. Bir heykeltraş bile bundan güzel bir kemik yapısı yaratamazdı.

Konuşurken, herkesin ilgisini büyük bir kolaylıkla üzerine çekebilmişti. Benim bile durup dinlememi sağlamıştı. Tonlamaları, daha olgun bir dinleyici kitlesine hitap etmeye alışkın olduğunu düşündürdü bana. Kendinden öylesine emin bir hâli vardı ki, aykırı biri mi yoksa sadece küstahın teki mi olduğuna karar veremiyordum. Derken küstahlık seçeneği bana daha yakın geldi.

“İlginç bir fikir...” diye başladı Bayan Holt.

“Sahi mi?” diyerek kendimi durduramayıp araya girdim. On dört çift gözün bir anda üzerime döndüğünü hissedebiliyordum. Hatta birkaç kişinin ağzının açık kaldığını göz ucuyla görebiliyordum. Fakat bakışlarım sesin kaynağına odaklanmıştı. O kafa karıştırıcı, dumanlı gözler de bana bakıyordu.

“Bakalım doğru anlamış mıyım; sen bir grup gencin güvensizliklerini kullanarak onların kusurlarını açığa çıkaran bir makale yazmak istiyorsun, öyle mi? Sence de bu onlar için biraz yıkıcı olmaz mı? Ayrıca biz gazetemizde haber yazmaya çalışıyoruz. Haberler esprili ve eğlenceli olabilir, evet, ama yazdıklarımız her zaman haber olmalı, dedikodu değil.” Söylediklerim yüzünden gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

“Demek istediğim aslında tam olarak böyle değildi...” diye başladı söze.

“Yoksa ortaya çıkarmaya çalıştığın şey, kaç kızın daha bü-